

blev truffet bestemmelse om dette specielle spørgsmål, ønskede at afvente resultatet af de mere principielle overvejelser i apotekerlovskommissionen af 1947, der havde fået til opgave at fremkomme med forslag til revision af lov nr. 107 af 31. marts 1932 om apotekervæsenet.

Efter anmodning fra indenrigsministeriet optog kommissionen om revision af apotekervareanordningen efter dens nedsættelse forlods spørgsmålet om forhandling af vitaminpræparater, kontrol med disse m. v. til behandling og afgav den 26. august 1953 til ministeriet indstilling om disse spørgsmål.

Efter at grundlaget for den fremtidige ordning af apotekervæsenet her i landet var blevet fastlagt ved lov nr. 209 af 11. juni 1954 om apotekervæsenet, gik kommissionen derefter over til at behandle hovedspørgsmålet om revision af apotekervareanordningen. Som resultat af kommissionens overvejelser har et flertal — bestående af samtlige medlemmer med undtagelse af detailhandelens repræsentant i kommissionen — den 21. juni 1956 til indenrigsministeriet afgivet betænkning med tilhørende udkast henholdsvis til bekendtgørelse om detailhandel med lægemidler og til bekendtgørelse om detailhandel med brugsfærdige tilberedninger bestemt til teknisk anvendelse.

Efter ikrafttrædelsen af den nye apotekerlov er grundlaget for udfærdigelsen af regler på det omhandlede område bestemmelsen i lovens § 34, stk. 1, hvori det hedder, at hvor intet andet ved særlig lov er fastsat, bestemmes det ved en af indenrigsministeren efter forhandling med handelsministeren udfærdiget bekendtgørelse, hvilke lægemidler det skal være apotekerne forbeholdt helt eller delvis at udbyde, forhandle eller udlevere. Denne regel svarer i det væsentlige til bestemmelserne i de tidligere apotekerlove, jfr. § 19, stk. 1, i lov nr. 107 af 31. marts 1932 og § 11 i lov nr. 132 af 29. april 1913. Bestemmelsen i apotekerlovens § 34, stk. 1, må sammenholdes med lovens § 1, stk. 1, hvori der gives en udførlig definition af begrebet lægemidler.

Formålet med at udarbejde bestemmelser om salg af lægemidler må være så klart og udtømmende som muligt at lægge grænsen mellem de lægemidler, som det bør være apotekerne forbeholdt at forhandle, og de lægemidler, som også bør kunne forhandles i den almindelige detailhandel.

Det må her på den ene side tages i betragtning, at der findes en række lægemidler, som klart bør være apotekerne forbeholdt, idet de udelukkende eller ganske overvejende finder anvendelse som lægemidler. På den anden side findes der en række stoffer, der både anvendes som lægemidler, og som samtidig har en så udstrakt anvendelse til andre formål,

at det er rimeligt, at de kan sælges i fri handel. Mellem disse to klare grupper findes der imidlertid et stort grænseområde, hvor afgørelsen af, om de bør være apotekerne forbeholdt, ikke kan træffes før en nærmere undersøgelse for hvert enkelt lægemiddels vedkommende.

Den nugældende vareanordning bygger ligesom de tidligere anordninger på det princip, at detailhandelen med lægemidler ud fra hensynet til befolkningens tarv som hovedregel bør være apotekerne forbeholdt. Anordningen er opbygget således, at det på nogle til anordningen knyttede lister anføres, hvilke varer det er apotekerne forbeholdt at sælge, således at alle ikke opregnede varer er overladt til den fri handel. For så vidt angår de brugsfærdige tilberedninger, som i denne forbindelse udgør langt den mest betydningsfulde varegruppe, måtte den daværende vareanordningskommission imidlertid i realiteten opgive dette princip, hvorfor det allerede ved den nugældende anordnings udarbejdelse ikke var muligt at give en komplet liste over de apotekerne forbeholdte brugsfærdige tilberedninger. Allerede vareanordningen af 1929 indskrænker sig derfor i realiteten til at give en mere generel regel suppleret med kortfattede eksempel-liste.

Flertallet i kommissionen er i overensstemmelse med de i apotekerlovskommissionens betænkning indeholdte almindelige betragtninger vedrørende apotekervæsenets fremtidige ordning gået ind for at opretholde det hidtil gældende hovedkriterium, hvorefter lægemidler principielt er apotekerne forbeholdt. Derimod har kommissionens flertal ment at burde forlade det hidtil fulgte princip for listernes udarbejdelse som ikke længere gennemførligt, og flertallet går i stedet ind for at opregne samtlige de varer, der klassificeret som lægemidler i henhold til definitionen i apotekerlovens § 1, stk. 1, må sælges i den almindelige detailhandel, således at alle ikke udtrykkeligt nævnte varer, der må klassificeres som lægemidler, er apotekerne forbeholdt.

I kommissionsbetænkningen er der side 23-26 anført en række argumenter for at forlade det hidtil anvendte princip med hensyn til listernes udarbejdelse. Kommissionsflertallet har i denne forbindelse navnlig anført, at antallet af stoffer, der anvendes som lægemidler, anslås at være mindst 10-doblet i de sidste 25-35 år, og at det må anses for umuligt at give en blot nogenlunde korrekt og komplet fortegnelse over de stoffer, der bør være apotekerne forbeholdt. I tilslutning hertil anføres det, at udviklingen på lægemiddelområdet foregår så hurtigt, at en fortegnelse over de apotekerne forbeholdte lægemidler vil være forældet i løbet af meget kort